

„Nejspíš ne,“ zasmála jsem se. „A kdyby se narodil bráška tobě, dala bys ho jiné rodině?“

„To teda ne!“ kroutila hlavou. „To už je na tobě, aby se nám narodil. Ale mohla by to být i sestřička. Ještě probere-me, co by bylo lepší.“ Podívala se na mě s naprosto vážným výrazem.

Neskrývala jsem pobavený úsměv, zamaskovala jsem jím smutný povzdech. Žádný bratříček ani sestřička, dítě zlaté, musíš se smířit s tím, že budeš vyrůstat jako jedináček, pomyslela jsem si. Dohoda je dohoda. Jednou jsem ji porušila, podruhé by mi to neprošlo.

Mámě jsem zavolala, že k ní přijdeme. Když jsme vešly do bytu, přivítala nás sladká vůně vanilky. V troubě se pek-la meruňková bublanina.

„Mami, můžu si jít hrát k Aničce?“ zeptala se malá.

„A se mnou si bude hrát kdo?“ reagovala máma dotčeně.

„Babi, ty už seš stará, nebudeš si přece hrát s panenka-ma,“ zhodnotila ji Ami. „Až se vrátím, zahrajeme si pexeso. Tak si dej zatím ginkgo bilobu, aby se ti zlepšila paměť,“ radila jí. „Pořád prohráváš, ale ve tvém věku se tomu ani nedivím.“

Máma se rozesmála. „Ani já se tomu nedivím.“

„Pomohlo by ti i skákání na trampolíně,“ dodala Ami. „Maminka mi slíbila, že mi ji koupí k narozeninám. Takže když přijdeš, zaskáčeme si spolu.“

Máma pochybovačně zakývala hlavou a usmála se. Cho-dívala k nám jen tehdy, když byla Ami nemocná.

„Amálko, koupíme houpačku, ne trampolínu,“ zachránila jsem mámu před katastrofou kvůli jejím bolavým klou-bům.

Odvedla jsem malou k sousedům naproti a vrátila se.

„Alan ti to schválil?“ zajímalo mámu. „Kam chceš tu houpačku dát?“

„Na dveře,“ odpověděla jsem. Máma však čekala delší od-pověď. „Ještě jsem s ním o tom nemluvila,“ přiznala jsem. „Proč by s tím neměl souhlasit? Houpačka mu nebude pře-kážet a Ami se zabaví.“

„Hlavně mu nebude překážet Ami,“ hlesla máma ironicky.

Rezignovaně jsem se na ni podívala. „Nemusíš mi to po-řád připomínat,“ povzdechla jsem si.

Máminu pozornost vzápětí zaujala dopečená bublanina. Já jsem se vydala do pokoje, který se změnil v království mojí dcery. Měla tady hračky, postel i oblečení. Ráda u babičky přespávala, měly svůj vlastní svět, jen ony dvě připoutané k sobě láskou dvou generací. Mladší do vztahu přinášela upřímnou přítulnost a oddané city, starší všeobímající las-kavost, moudrost a nadšení ze všeho, co Ami dělala. Kdysi bylo v této místnosti naše království, moje a Moničino. Naše panenky, knihy... a noční hovory, tajemství a důvěrnosti.

„A co že tě napadlo sem dneska přijít?“ zeptala se máma a podávala mi přesně ukrojenou kostku bublaniny. Hned mi došlo, kam tím míří. „Byla jsi na tom jednání, že?“ probod-la mě pohledem. Přikývla jsem s plnou pusou a předstírala jsem, že mi kvůli buchtě z úst minimálně týden nevyjde ani slovo. „Nechápu, proč se tak trýzníš,“ pokračovala máma. „Potřebuješ to o nich poslouchat? Vždyt jste se spolu chy-tily... loni v tom obchodě,“ připomněla mi.

Konečně jsem dožvýkala, vrátila se mi řeč. „Právě proto,“ řekla jsem důrazně. „Chtěla jsem vidět, jak se bude tvářit, jak v soudní síni ten její vzdor a sebevědomí splaskne...“

„Už se netvářila jako madame Pompadour?“ zeptala se ironicky.

„Do té měla daleko.“

Máma spokojeně přikývla, ale vtom se jí ve tváři usadil znepokojený výraz. „Neměla by ses zatěžovat posloucháním podrobností o tom, jak zemřel tvůj otec,“ poznamenala.